

ΧΡΥΣΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ

ΑΝΑΤΟΛΗ

Φῶς ἀσπρογάλαζο, χλωμό πρὸς τὴν ἀνατολὴ βαθεῖα
Ἄνθισε καὶ τρεμόλαμψε. Κι' ἀρχίνισαν τὰ ἑρῆβη
Νὰ φεύγουν καὶ νὰ σκίζονται. Κι' ἀρχίνισε ἡ θολὴ νυχτιά
Σὰ χτυπημένη ἀπὸ τὸ φῶς νὰ λιώνει καὶ νὰ ρέβει...

Κ' ἦταν τὸ θάμα ἀνείπωτο, λαμπρὸ τὸ θάμα τῆς αὐγῆς:
Ἄπ' ὅλα λὲς τὰ λούλουδα φασμένη μὴ πορφύρα
Ἀπλώθηκε σκεπάζοντας τίς πόρτες τῆς ἀνατολῆς
Σὰ νᾶθελε νὰ σταματήσει τὴ φωτοπλημμύρα...

Μὰ ὁ γήλιος φάνηκε λαμπρὸς κ' ἔρριξε μὴ πυρὴ ματιά
Καὶ πάει τὸ θάμα τῆς αὐγῆς κ' ἡ πορφύρα σκισμένη.
Καὶ χύθηκε σὲ κύματα ἀσταμάτητα ἡ χρυσὴ φωτιά
Γιὰ ν' ἀγκαλιάσει ἑρωτικά τὴν γῆ τὴν κοιμισμένη...

ΥΜΝΟΣ ΣΤΟΝ ΗΛΙΟ

Ὡς σὲ εἶδα πὺν κατάκορφα πάνω ἀπ' τὸν κάμπο τὸ χλωρὸ
Τὰ πιδ πυρὰ τὰ βέλη σου σιὰ πιδ γερά σου τόξα
Τὰ ξάμωνες καὶ σκόρπιζες, σ' ἔννοιωσα βασιλιά λαμπρὸ
Μέσ' ὅλη του τὴ δύναμη καὶ σ' ὅλη του τὴ δόξα.

Κ' ὑψώθη ἀπ' τὴν ἡλιόλουστη τὴ φωτεινὴ μου τὴν ψυχὴ
Ποὺ σ' ἔχει γιὰ πατέρα της καὶ σ' ἔχει γιὰ θρησκεία
Θερμὴ κάποια παράκληση κι' ὅλο χαρὰ μὴ προσευχὴ
Ἀπὸ βωμὸ ὡς ὑψώνεται, σπονδὴ, σὲ μὴ λατρεία...

Ἀθάνατε σὺ Ἀπόλλωνα! Κ' ἡ βασιλεία σου δὲν περνᾷ
Ὅσο κι' ἂν πέφτουν γύρω σου καὶ χάνονται συντρίμματα
Τῶν ἄλλων θεῶν τ' ἀγάλματα... Αἰῶνια πρέπουν σου ὡσαννὰ
Κ' αἰῶνια μπρὸς στὴ δόξα σου θὰ ψάλλει μὴ Πολύμνια...

Καίρο 1929

Θ. ΠΙΕΡΙΔΗΣ